

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mráky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. S.**, zast. Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, čj. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2019, čj. 60 Az 9/2019-44,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2012 žalovaný neudělil žalobci, státnímu příslušníkovi Běloruské republiky, azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; udělil mu však doplňkovou ochranu podle § 14a téhož zákona, a to na dobu 12 měsíců. Důvodem pro udělení doplňkové ochrany bylo všeobecné zhoršení bezpečnostní situace v Bělorusku po prezidentských volbách v roce 2010. Dobu trvání doplňkové ochrany žalovaný následně žalobci opakovaně prodloužil, naposledy s platností do 26. 8. 2017.

[2] Dne 20. 3. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany na území ČR. V ní uvedl, že se bezpečnostní situace v Bělorusku nezlepšila. Není zaručen spravedlivý soudní proces, policejní orgány s občany hrubě zachází a nespravedlivě je zadržují. Při pohovoru k žádosti dále žalobce vypověděl, že se obává návratu do Běloruska, neboť jako bývalý příslušník armády porušil zákaz vycestování ze země, za což mu hrozí trest odnětí svobody na několik let.

[3] Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018 žalovaný neprodloužil žalobci doplňkovou ochranu podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Na základě aktuálních zpráv o zemi původu dospěl k závěru, že se bezpečnostní situace v Bělorusku zlepšila, a žalobci proto již nehrozí

nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud názoru žalovaného přisvědčil a výše specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Namítá, že se krajský soud ani žalovaný nevypořádali s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rozhodnutí žalovaného a krajského soudu jsou dále nepřezkoumatelná, neboť obsahují pouze výčet zpráv o zemi původu, neuvádí však konkrétní skutečnosti, které mají svědčit o zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku. Žalovaný navíc shromážděné zprávy nesprávně interpretuje. Závěr žalovaného o zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku je v rozporu se zprávami zveřejněnými na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí, které obsahují opakované výzvy k dodržování lidských práv v Bělorusku. Tyto zprávy představují oficiální postoj ČR a je třeba jim přikládat větší význam než zprávám shromážděným žalovaným.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Dle NSS v této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně; nedošlo ani k podstatným vadám řízení, které by přijatelnost kasační stížnosti založily.

[8] Institut prodloužení doplňkové ochrany je založen na klauzuli *rebus sic stantibus*, tedy jestliže se situace nezmění. V prodlužovacím řízení se zejména posuzuje, zda a jak se změnila okolnosti, jež vedly k původnímu udělení doplňkové ochrany. Tehdejší skutkový stav se konfrontuje s aktuální situací v zemi původu cizince [srov. např. rozsudek ze dne 16. 5. 2018, čj. 5 Azs 34/2018-29; či přiměřeně rozsudek ze dne 29. 6. 2011, čj. 7 Azs 21/2011-57, k podmínkám odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 zákona o azylu].

[9] K namítané nepřezkoumatelnosti závěrů o zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku NSS odkazuje na s. 4-6 napadeného správního rozhodnutí, kde žalovaný cituje konkrétní pasáže ze zpráv o zemi původu. Žalovaný své závěry opřel o zcela konkrétní skutečnosti. Zdroje, ze kterých žalovaný vycházel, jsou relevantní, aktuální a důvěryhodné. Ačkoliv je Bělorusko dle citovaných zpráv považováno za autoritářský stát a z hlediska dodržování lidských práv jde o problematickou zemi, neznamená to nutně, že kterýkoliv občan této země je vystaven tomuto negativnímu vlivu (srov. např. usnesení ze dne 9. 1. 2020, čj. 7 Azs 168/2019-33).

[10] Zprávy o zemi původu, které předložil stěžovatel ke kasační stížnosti, se týkají otázky užívání trestu smrti, porušování politických práv a zásahů proti politickým aktivistům. Nutno podotknout, že tyto zprávy jsou velmi obecné a většina z nich je starší než zprávy shromážděné žalovaným. Z aktuálnějších zpráv žalovaného vyplývá, že oproti situaci po volbách v roce 2010 již v Bělorusku nedochází k brutálním zásahům proti

pokračování

občanské společnosti. Stěžovatel navíc netvrdí, že by mu po návratu do Běloruska hrozil trest smrti či vážná újma z důvodu uplatňování politických práv. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany stěžovatel uvedl, že se obává návratu do Běloruska, neboť jako bývalý příslušník armády porušil zákaz vycestovat z Běloruska a požádal v cizí zemi o azyl. Za to mu prý hrozí několik let odnětí svobody. Žalovaný však již na s. 8 rozhodnutí ze dne 8. 6. 2012 přesvědčivě vysvětlil, proč tyto skutečnosti nemohly být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatel v této souvislosti neuvedl žádnou novou argumentaci, a proto potíže spojené s porušením zákazu vycestování nemohly být pro prodloužení doplňkové ochrany podstatné.

[11] Pokud jde o námitku nevypořádání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaný se touto skutečností podrobně zabýval na s. 7 a 8 rozhodnutí. Podotkl, že stěžovatel, jeho manželka i dvě nezletilé děti jsou státními příslušníky Běloruské republiky. Po zhodnocení jejich individuální situace dospěl k závěru, že nic nebrání tomu, aby společný rodinný život vedli ve své vlasti. Krajský soud se pak rodinné situaci stěžovatele věnuje v bodě 15. rozsudku. Stěžovatel tato posouzení nezpochybňuje a neuvádí, v čem konkrétně spatřuje dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

[12] NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

Zdeněk Kühn  
předseda senátu